

~~Jeg går bortover langs enn med Arnold. Hver gang
 jeg Arnold er når 1 år gamle hund. Jeg er 12
 år og akkurat nå går ut for. Ikke så spennende
 akkurat, spør da meg. Men nå går Arnold og
 jeg i skogen, selv om det er veldig klissete.~~

Himmelen er skyfri, og helt lysblå. Solen skinner
 nesten så mye at jeg kunne hatt med
 solbriller. Arnold er sprudlende glad over å
 få fly, løse, og fører rundt og rundt hele
 tiden. Arnold er en 1 år gammel Cairn Terrier,
 som er min og pappa sin. Mamma er ikke
 så glad i alt det styret. Nå har jeg
 vært i 12 år, og endelig fått meg en hund.
 Silje heter jeg, forester, og er snart 13, i
 januar. Det blonde løse håret mitt blaser
 meg i ansiktet, fra en svak bris. Jeg setter
 håret fast i en knuk, bak, for egentlig
 hater jeg å ha håret løst.

- Arnold! Jeg plysker en melodi jeg pleier og
 bruke og ser meg rundt like etter kommer han
 springende med noe i munnen. Bare det ikke
 er noe ekkel dyreløse han har tatt med
 nå igjen. For det var så typisk han. Jeg åpner
 munnen hans forsiktig, og tar ut dingsen med
 den ene hånda. Å, tenker jeg, for tungen er
 lite og rund, og flissete. Hva er det for 'no'??
 Plystlig nyser Arnold, et kraftig nys, og ut spetter
 det ut noe jeg helst ikke vil se. På bakken
 ligger et øye. Et stort øyepile, som har
 blåfarge, akkurat som meg. Det er enkelt og
 klissete, og det som er verre, er at det øyet

skulle helst settet på plass på noen. Tenk å miste et øye! Jeg stirrer på øyet, og øyet stirrer på meg. Det virker så levende, for øyet ser jo ikke egentlig på meg. Eller? Uten at jeg tenker meg om spørker jeg til det, og lar det forsvinne inn i skogen. Så ser jeg på Arnold. Jeg går bort til han for å sette han i lånd, for å forsikre meg at han ikke blir borte. Men til min store forvettelse forsvinner han inn i skogen som et lyn. Og jeg følger etter. Jeg er glad i å løpe, så heldigvis blir han ikke borte fra meg. Men han løper raskere. Og dyper inn i skogen, og til slutt kjenner jeg meg ikke igjen. Grantrærne blir til, ja trær men mye mer svarte listkom. Stammen er svart, og nålene er mørke-mørke-mørke grønne. Det er som å løpe i mørke. De svaver sakte rundt, selv om det så vidt blåser. Så jeg unngår å løpe i nærheten av dem. Men så stopper Arnold. Jeg ser opp på himmelen. Hadde jeg vært borte så lenge? Umulig. Himmelen var mørkelila og full av mørkegrå skyer. Jorden. Det skjønte jeg med en gang jeg så det. Hvis det begynte å lyne, kunne det bli farlig. Det var jo fryktelig høye trær her. Plutselig stopper hjertet mitt. Eller det kjennes iallefall som. Som hjertet lar seg og hopper ned i tårne. En iskald, ikke bare iskald, men så kald, at hvis jeg ikke hadde slått den av meg, hadde jeg dødd av å fryse ihjel. Så kald var den hånden.

Og så skummel var den som jide hånden. Som jeg ikke visste fantes engang alle voksne sier at det ikke fins. Men det ble jeg overbevist om. Nå. Det var en mann. En død mann. Gjennomsiktig lys gjennom. Og han hadde ett øye. Jeg hørte et skrik og skjønner med en gang det er meg som skriker det ville skriket. Instinktet mitt er å løpe fra dette spøkelseset. Så jeg gjør det. For livet mitt. Og et lyn slår ned der jeg sto for noen sekunder siden. Jeg løper enn i et hus, og angrer med en gang. Det er skummende mørk, på en merkelig måte. Det er stille. Helt stille. Uten at hjertet mitt banker for harde livet. Jeg hører det. Så ser jeg noe, en skygge, men puster lettet ut, da jeg skjønner det er min. Eller ikke. Skyggen som for var meg, forvandler seg til en spøkelsesstikkelse som lager skumle lyder. Jeg griper tak i døra for å bli sluppet ut, men den er låst. Jeg där jeg kommer til å dø her i dette spøkelseshuset. Det fins ikke en annen utvei. Plutselig, helt plutselig blir det mørket, gradvis litegrann lysere, så jeg ser litt. Så hører jeg tunge skritt. Tramp. Tramp. Det kommer nærmere og nærmere. Spetten pipler fram i pannen. Jeg sitter helt fast av skrekk. Jeg klarer ikke å røre meg. Og opp dukker det fæleste jeg har sett. Zombie. Hele ansiktet er skjult, og det drypper fullt av blod av munnviken. Hud er helt skorpelig, inntørket, så man kunne knuse hele hånden. Og øynene glinser av

ondskap. Men det fins flere enn ⁵zombien her.
Plustelig dukker det opp noe fra gulvet
og Og jeg skjeller så kraftig, at jeg
lager ukontrollerte lyder. Fåh, skryge, blodige
hender, og legger gulvet, og graver seg opp.
Døde folk jeg hadde aldri vært så redd.
Jeg var forlatt. Jeg kunne dødd av synet
av de døde menneskene. Sam kom sakte,
men sikre nærmere meg.

Men plustelig hopper en kjent skikkelse opp.
Arnold. Han hadde jeg helt glemt. Men
han kunne ikke være her. Han måtte dra
hjem. Jeg ville ikke at hun skulle dø.
Men plustelig å løpe hjem, hopper han
på den døde zombien. Og zombien faller
i gulvet. Hvordan kan det gå?? Zombiene, alle
zombiene bare faller langsomt i gulvet og
gjør høyt lyd, noe knuser i småbiter.
Hvordan blir jeg hadde aldri vært så lettet
for. Aldri. Arnold, min største helt.